

Ἡμερησίω των Κυριών

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταί ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἡμερησίου των Κυριών

καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλεῖω Βίλλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Συνδρομὴ ἑτήσια προπληρωτέα

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὀδὸς Σταδίου ἀπέναντι

Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διατί λέγει, δὲν ἠμερίμνησαν περὶ τῆς γυναικός; — Ἡ ὑπόληψις. (ὑπὸ δεσποινίδος Τοῦλας Κόκκαλη). — Ἀντιγῆνη. — Ἐκδήσεις. (ὑπὸ κ. Οὐρατίας Δημητριάδου). — Τὰ ἐθέματα τῶν κυριῶν. — Τὸ διαζύγιον τῆς Ναθαλίας (ὑπὸ κ. Μαρίας δὲ Γαρδέλη). — Γυναικεῖος κόσμος. — Ποικιλία. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Ἐπιφυλλίς.

ΔΙΑΤΙ, ΛΕΓΕΙ, ΔΕΝ ἠΜΕΡΙΜΝΗΣΑΝ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ!

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀναφορᾶς ἡμῶν ἐλάβομεν πλὴν ἄλλων ἐπιστολῶν καὶ γνωστοῦ τινος πελιτευομένου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινῶν κυρίου, δι' ἧς οὗτος δικαιολογῶν τὴν ἀκηδεῖαν τῶν κατὰ καιρὸς κυβερνήσεων, ὡς πρὸς τὴν στοιχειώδη μόρφωσιν τῆς γυναικός, λέγει αὐτολεξεῖ τάδε: «Αἱ κυβερνήσεις καὶ ἡ πολιτεία ὀφείλει πρὸ παντός ἄλλου νὰ μεριμνᾷ καὶ ἐξασφαλίσῃ τὸν βίον ἐκείνων. οἷτινες διὰ τῆς λόγῃς, τοῦ αἵματος καὶ τῆς παρουσίας των ὑπερασπίζονται αὐτὴν ἐν ὥρᾳ κινδύνου καὶ οὐχὶ ὑπὲρ τῶν Κυριῶν, αἵτινες λιποθυμοῦσι καὶ ὑπὸ νευρικῶν καταλαμβάνονται σπασμῶν καὶ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ἐμφανίσει τοῦ ἀβλαβεστάτου τῶν ἐντόμων. » Παράδοξος ἀληθῶς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κυρίου τούτου, καθ' ὃν μόνον ὁ ἀνὴρ δικαιούται παρὰ τῆς πατρίδος ὑποστηρίξεως καὶ περιθάλψεως, ἀφοῦ μόνος οὗτος δύναται ἀδιαφιλονικητῶς νὰ παράσχῃ δείγματα γενναιοῦτος καὶ ἀνδρίας, προϋποθετούσης πάντοτε μὲν ἰσχυροτέρους τῶν γυναικείων. Ἀφήνομεν τὸ ὀρθὸν ἢ μὴ τοῦ συλλογισμοῦ τοῦ κυρίου τούτου εἰς τὴν κρίσιν ἐκείνων, οἷτινες ἐννοοῦσιν ὅτι ἄνευ ὑγιῶς μεμορφωμένων μητέρων οἱ ἰσχυροὶ τῶν υἱῶν μὲς ὡς καὶ ἡ ἀρειμάνιος παληκαροσύνη συντελεῖ μᾶλλον εἰς πικρὸν τῶν φυλακῶν συνοικισμὸν, εἰς ἐμφυλίους καὶ ἀδελφικούς σπαραγμούς, εἰς ἀπορφάνωσιν τῆς πατρίδος ἢ εἰς ὑπεράσπισιν αὐτῆς, καὶ

προβαίνομεν εἰς μελέτην καὶ ἐξέτασιν τοῦ ἀνδρικοῦ σθένους καὶ γενναιοφυχίας, ἐν σχέσει πρὸς τὸ γυναικεῖον.

Καὶ ἐν πρώτοις τί εἶναι καὶ εἰς τί συνίσταται ἡ γενναιοῦτης, τὸ σθένος ἢ ἡ ἀνδρία — ἀφοῦ ὁ ἀνὴρ ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος τόσον αὐθαιρέτως κατεσκεύασε τὴν λέξιν ταύτην. — Ἀκριβῆς τῆς γενναιοῦτος ὀρισμὸς δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ μεγαλεῖον ψυχῆς ὑπερόχου, ἀψηφούσης τοὺς κινδύνους, καταφρονούσης τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης καὶ μετὰ καρτερίας ἀνεχομένης τὰς ὀδύνας, τὴν ἀγωνίαν καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον. Ἡ ἐκδήλωσις τῆς γενναιοῦτος εἶναι πάντοτε ἀνάλογος πρὸς τὰς περιστάσεις, πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν, πρὸς τὴν ἀνατροφὴν, παρίσταται δὲ ὑπὸ διαφόρους ἰδιότητος, στιγμιαία, διαρκῆς, ἐπιβλητικῆ, πάντοτε ὁμως καὶ παντοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ αὐτὴ ὡς μία τῶν πολυτιμοτέρων ἀρετῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ νὰ ἐκθέτῃ τις ἀφόβως τὴν ἰδίαν ζωὴν εἰς στιγμὴν ἐνθουσιασμοῦ, μαχόμενος ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἢ τῆς τῆς πατρίδος τιμῆς, δύναται νὰ θεωρηθῇ γενναιοῦτης, τόλμη, ἀνδρικὸν θάρρος, προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸν πάντων ἐξάπτον τὴν φαντασίαν τῶν γυναικῶν καὶ ἐμπνέον τοὺς ποιητὰς εἰς ἐξύμνησιν αὐτῆς. Πλὴν ἡ παράφορος αὕτη πυρετώδης κατάστασις ἢ πατριωτικὸς ἐνθουσιασμὸς ἀρκεῖ ἄρα ὅπως θέσῃ τὸν ἀνδρα εἰς τοιοῦτον ὕψος, ἔνθα ἡ γυνὴ οὔτε κἂν νὰ ἀτενίσῃ δύναται! Τὸ νὰ ὑφίσταται δὲ τις σιωπηλῶς καὶ διαρκῶς πᾶσαν ἠθικὴν ἢ φυσικὴν ὀδύνην, τὸ νὰ μειδιᾷ καρτερικῶς πρὸς τὸν θάνατον, τὸ νὰ παλαιᾷ νύκτας καὶ ἡμέρας κατ' αὐτοῦ ἄνευ ἐλπίδος ποιητικῶν στεφάνων καὶ δαφνῶν, ἐπὶ τῇ ὑποστηρίξει μιᾶς ἰδέας, ἐπὶ τῷ θριάμβῳ μιᾶς ἀρχῆς, τοῦτο δὲν δύναται ἄρα νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑψηλοτέρα καὶ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστος ἐκδήλωσις τοῦ θάρρους καὶ τῆς γενναιοῦτος!

Καὶ δύναται ἄρα νὰ συγκριθῇ τὸ θάρρος τοῦ κατ' ἀνάγκην

λὴν ὑψηλὰ καὶ νὰ προφυλάττωσι τὴν νεότητά ὑπὸ τὴν ἀμειπτον ἑαυτῶν σκέπην, δὲν ἀξίζουσι τὸν κόπον νὰ ἐξασκῆ τις ἐφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ ἔτη τινὰ αὐστηρὰν ἐπαγρύπνησιν; Ἐλάχιστον πρᾶγμα αἱ ἡδοναὶ καὶ οἰκειότητες αὐταί, ὧν ἔκουσίως θέλετε στερηθῆ, ἀλλ' ἡ ἀνάπαυσις τῆς συνειδήσεως, ἡ ἐκτίμησις τοῦ κόσμου, ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ συζύγου καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν τέχνων εἶνε τι μέγα. Ἴδετε ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τῷ κίλῳ τῆς οἰκογενείας, τὴν θέσιν γυναικῶν, αἵτινες ἐγράφασαν χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ τηρήσωσιν ἀμίαντον τὴν παρακαταθήκην σεβαστοῦ ὀνόματος. Ἦ εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον δειλαὶ ἢ πολὺ θρασεῖς; ζητοῦσιν ὑπόληψιν, ἧτις δὲν παρέχεται καὶ σεβασμὸν ὄντινα ταῖς ἀνοῦνται ἀπόλεσαν καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ δικαίωμα τῆς συμβουλῆς, ὅπερ εἶναι κληρονομία σεβαστοῦ γήρατος. Σοφός τις εἶπε δικαίως. Φρόντισον διὰ τὴν καλὴν φήμην, τὸ ἀγαθὸν τοῦτο ἦν εἶνε διὰ σὲ διακρίστερον ἢ ἄπειροι θησαυροί. Ἡ ζωὴ ἡμέρας μόνον ἀριμεῖ, ἀλλ' ἡ καλὴ φήμη οὐδέποτε ἐξαλείφεται. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1888.

Τούλα Κόκκαλη

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ συντελεσθῆ εἰς εὐγενεστέρην, ἠθικωτέραν, καὶ ἰδανικωτέραν ἐπισφράγισιν τῶν ἑορτῶν τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος, ὅσον ἡ ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν ἑλληνίδων καὶ ἑλλήνων παράστασις τῆς τραγωδίας τοῦ γλυκυτάτου καὶ γλαφυρωτάτου τῶν Ἑλλήνων τραγικῶν ποιητῶν, τοῦ ἀθανάτου Σοφοκλέους.

Τίνος ἡ ψυχὴ δὲν καταλαμβάνετο ὑπὸ ἀγίας συγκινήσεως καὶ ἡ καρδία δὲν ἀνεπάλλατο τοὺς παθητικωτέρους αὐτῆς παλμούς ἐπὶ τῇ ἐξελίξει τῆς Τραγωδίας, ἣν μόνον ἡ ὑψηλὴ τοῦ Σοφοκλέους διάνοια ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ καὶ δημιουργήσῃ! Τίς δὲν ἐθεώρησεν ὡς ψηλαφτόν σημεῖον τῆς προόδου ἡμῶν ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ πολιτισμοῦ τὴν παράστασιν τῆς Ἀντιγόνης ἐν τῇ θεῖᾳ καὶ ἐναρμονίῳ τῶν προγόνων ἡμῶν γλώσσῃ καὶ τὴν προθυμίαν τοῦ κοινοῦ, ὅπως πάση θυσίᾳ καὶ δαπάνῃ παρευρεθῆ ἐν αὐτῇ! Τίς δὲν κατανοεῖ ὅπως ἠθικῆς ὠφελείας πρόξενος ἤθελεν ἀποθῆ καὶ πρ' ἡμῖν ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ θέατρον, ἐὰν κατορθώσῃ νὰ περιβλάψῃ αὐτὸ διὰ χροιάς ἐθνικῆς καὶ ἀποδώσῃ τὸν ἀρμύζοντα εἰς τε τὰ ἦθη, ἔθιμα, τὸ κλίμα καὶ τὴν ἀνάπτυξιν ἡμῶν χαρακτῆρα!

Τίς ἐκ πασῶν καὶ πάντων τῶν παρευρεθέντων κατὰ τὴν παρελθούσαν δευτέραν εἰς τὴν παράστασιν τῆς «Ἀντιγόνης» δὲν ἀπεκόμισε τὸ ἄρωμα, τὸ εὐαγὲς μῦρον τῆς ἠθικῆς, τῆς ἀγάπης, τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς ἀδελφικῆς τρυφερότητος, ἣν τρυφερὰ καὶ ἀσθενῆς κόρη ἀντλεῖ ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ σθεναρᾷ αὐτῆς ψυχῇ καὶ ἣν ἀβύθον ἀποπνέει ἐν ταῖς λέξεσιν, ἐν τῇ παραστάσει, ἐν τῷ βλέμματι, ἐν ταῖς παρθεναῖς κινήσεσιν αὐτῆς!

Μόνος ἐκ πάντων τῶν τραγικῶν ποιητῶν ὁ Σοφοκλῆς εἰσάγει τὸν θεατὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς παραστάσεως εἰς σφαιρῶν ἀνοτέραν, ἀδολωτέραν, ἐν ἣ ὁ ἄνθρωπος παρίσταται ἀνοχρῆ ὑπέρτερος ἑαυτοῦ, περιβεβλημένος ὁμοῦ τὴν ιδεώδη τῆς ἀρετῆς καὶ θρησκείας αἴγλην, ἧτις ἀνοψοῖ αὐτὸν ὑπὲρ τῶν παθῶν καὶ τῶν δυσπραγιῶν τοῦ βίου. Ἐντεῦθεν νῆα ἡγεμονόπαις ὑπομείνασα ἤδη μετὰ θαυμαστῆς καρτερίας βίον περιπετειώδη καὶ

ἐπιμοχθον, ἀπολέσασα διὰ τοῦ τραγικωτέρου τρόπου πᾶν ὅπερ ἐν τῷ κόσμῳ εἶχε προσφιλές — ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὠδήγησεν ἀνά τὰ ὄρη καὶ τὰς φάραγγας τὰ ἀσθενῆ καὶ τρέμοντα βήματα τυφλοῦ πατρὸς — κόρη πολλὰχῶς ὑπὸ τῆς μοίρας δοκιμασθεῖσα, εἰς νέαν καὶ πάλιν ὑποβαλλεται φρικώδη δοκιμασίαν.

Οὐ μόνον ἀπορφανούται ἀμφοτέρων τῶν προσφιλῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἕτερος τούτων καταδικάζεται εἰς τὴν ἀτιμωτέραν τῶν μετὰ θάνατον ποινῶν. Ὁ σκληρὸς θεὸς αὐτοῦ Κρέων καταδικάζει αὐτὸν νὰ μείνῃ ἄταφος, βορὰ τῶν ἀγρίων ὄρνέων, ὡς ἐπαναστατήσαντα κατὰ τῆς ἰδίως αὐτοῦ πατρίδος. Ἐνταῦθα ἀργεῖται ἡ ἀνελίξις τῆς τραγωδίας, ἧς τὸ σκῆπτρον φέρει ἡ «Ἀντιγόνη».

Ἡ ὑποδοχὴ τὸ δυσκολώτατον τῆς Ἀντιγόνης πρόσωπον δεσποινὶς Δώρα Ζυμβρακάκη, κόρη καλλονῆς γενεῆς ἑλληνικῆς, μετ' ὕψος σεμνὸν καὶ αὐστηρὸν, ἐφάνη οὐ μόνον ἐμβαθύνασα εἰς τὸ πνεῦμα πάσης λέξεως καὶ φράσεως, ἀλλὰ καὶ αἰσθανθεῖσα καὶ οἰκειοποιθεῖσα τὰς θλίψεις καὶ ὠδύνας τῆς ἡρωίδος τοῦ Σοφοκλέους, ἐνταυτῷ δὲ καὶ τὸ ἀκταμάχητον χάρρος. Καὶ ἀληθῶς μόνον γυνὴ δύναται νὰ κατανοήσῃ καὶ οἰκειοποιήσῃ τὰ αἰσθηματὰ τῆς Ἀντιγόνης, ἅτινα ὁ μέγας ἐκεῖνος ψυχολόγος καὶ ἀνατόμος τῆς γυναικείας καρδίας τόσον ἐπιμελῶς ἀνίχνυσε καὶ ἀνεύρεν ἐν αὐτῇ.

Δὲν ἀψηφεῖ ἡ Ἀντιγόνη μόνον τὰς διαταγὰς τοῦ Κρέοντος, ἀλλὰ καταφρονεῖ καὶ τὸν κατὰ τοῦ πρᾶξιμου προκηρυχθέντα θάνατον. Πρὸς μείζονα δὲ ἐξυψώσιν τοῦ θαυμαστοῦ κῦτῆς χαρακτῆρος, ὁ Σοφοκλῆς τίθησιν εἰς ἀντιπαράστασιν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην, κόρην ἀγαθὴν, πλὴν χαρακτῆρος δειλοῦ καὶ ἀσθενοῦς.

Ἡ δεσποινὶς Λουκία Ἀντωνοπούλου κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὸ κοινόν, ὅτι ἀληθῶς τοιοῦτον ἔνοσεν τὸν γυναικεῖον χαρακτῆρα, τόσον καλῶς ὑπεδύθη τὸ πρόσωπον τῆς Ἰσμήνης. Καίτοι δὲ προτείνει αὐτὴ νὰ συναποθάνῃ μετὰ τῆς ἀδελφῆς, στερεῖται ἕμμος τοῦ θάρρους νὰ παλαίσῃ ὡς ἐκεῖνη καὶ ἀγερώχως ἀντιστῆ εἰς τὴν τοῦ θεοῦ θέλησιν. Ἴδου διατὶ ὁ γλυκὺς τῆς Ἰσμήνης χαρακτῆρ ἐπισκιάζεται ὑπὸ τοῦ ὑπερόχου τῆς Ἀντιγόνης τοιοῦτου. Θυμώσιος εἶναι ὁ διάλογος τῶν δύο ἀδελφῶν, ἔτι δὲ θυμωσιωτέρα ἡ ἀδελφικὴ τῆς Ἀντιγόνης ἀγάπη, ἧτις ἐπέζησεν αὐτῆς εἰκοσι τρεῖς ὄλους αἰῶνας, καὶ ἧς μόνον τὸ ὄνομα ἐπαρκεῖ ὡς τιμητικὸς τίτλος διὰ τὸ ἔθνος εἰς ὃ ἀνήκει.

Δυστυχῶς τὰ εὐγενῆ αἰσθηματὰ αὐτῆς λίαν αὐστηρῶς ἐκρίθησαν ὑπὸ τοῦ σκληροῦ καὶ ἀπόνου θεοῦ Κρέοντος. Ὁ κ. Δημήτριος Κορομηλάς ὁ καὶ διασάφης, οὕτως εἶπεν, ὑπεκρίθη ἐπιτυχέστατα τὸν σκληρὸν καὶ ἀκαμπτον τύραννον, ἐνῶ ἡ εὐγλωττος σιωπῆ τῆς κ. Κυρομηλᾶ ὡς Εὐρυδίκης ἀπλησιμένης ἐπέσπατε δικαίως τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰ ἐνθουσιώδη τῶν θεατῶν χειροκροτήματα.

Ἐν γένει ἡ παράστασις τοῦ δράματος ὑπῆρξεν ἐπιτυχῆς, ἡ θεὸς δὲ ἀναντιρρήτως εὐαρεστήσει πλειότερον ἢ τὴν Ἀντιγόνην, Ἰσμήνην καὶ λοιποῖ, ἐὰν ἐν τῇ ἀμνησίᾳ αὐτῶν δὲν ἐφαίνετο ποιά τις ἐξευρωπαϊκὴ διάθεσις. Ἀπεκομίσθη ἐν τούτοις τὰς εὐαρεστοτέρας ἐντυπώσεις καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θελεῖ ἐπὶ τῆς ληφθῆς μείριμα περὶ συστηματικωτέρας παραστάσεως τῶν γενεῶν τούτων ἀριστουργημάτων τῆς ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας, ὅπως ἔσονται καὶ διδάγματα δύναται νὰ ἀντλήσῃ καὶ ἀρυσθῆ τὸ ἑλληνικὸν κοινόν.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Τρομερὰ δίκη ἐξεδικάσθη κατ' αὐτὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῆς Γαλλίας. Νέος πτωχός, καλῆς οἰκογενείας, ἐκδοτός εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις ἀλλὰ τίμιος, ἤρατο τῆς ἐξαδέλφης του ὠραίας, ἀλλ' ἐξ ἴσου ὡς ἐκεῖνος πτωχῆς. Μεθ' ὅλον τὸν πρὸς αὐτὴν διάπυρον ἔρωτά του δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν νυμφευθῆ, διότι ἐστερεῖτο τοῦ σθένους τοῦ νὰ ἀναλάβῃ μόνος τὸν ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τῆς ζωῆς ἀμφοτέρων ἀγῶνα. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἄλλη ἐξαδέλφη ὠραία καὶ πλουσία ἤρασθη αὐτοῦ παραφρόνως, ἐξεδήλωσε δὲ τοῦτο μετὰ τόσου πάθους, ὥστε ὁ ἀτυχῆς ἐκεῖνος ἀκούσιως σχεδὸν ἐλησημόνησεν τὴν πτωχήν, μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ ἀνταλλάξῃ ἄρραβῶνας μετὰ τῆς τελευταίας ταύτης.

Ἐνῶ δὲ ἐφαίνετο ὅτι εὐτυχία πλήρης ἐξασφάλιζε τὸ μέλλον τῶν νέων μνηστήρων, ὁ θάνατος ἐκρούσε τὴν θύραν τῆς τρισευδαίμονος κόρης καὶ εἰσῆλθεν ἄκλητος καὶ χωρὶς νὰ ἀναμνηθῆται ἐν τῷ παρθεναῖῳ δωματίῳ αὐτῆς. Θνήσκουσα ἡ κόρη μετεκαλέσατο τὸν ἐξαδέλφον αὐτῆς καὶ ἐπιστρέφουσα αὐτῷ τὸν δακτύλιον, εἶπε μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς: Μετὰ ἐξ ἡμέρας νυμφευθήτω τὴν ἐξαδέλφην μου Ἰωάνναν, δι' ἣν ὁ θεὸς σὲ εἶχε προορίσει. Μετὰ τὸν θάνατόν μου ἔσται ἡ μόνη ἐπιζῶσα τοῦ πατρὸς μου κληρονομός. Ὁ ἀτυχῆς νέος ἐθρήνηε ὡς μικρὸν παιδίον λαμβάνων τὴν ὑστάτην ταύτην τῆς μνηστῆς του διαταγήν. Ἠγρύπνησε δὲ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἐναλλὰξ μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας τῆς ἀγωνίας τῆς νύκτας.

Μίαν πρὸ τοῦ θανάτου τῆς ὄραν, ἐν τῇ ταχυπτερῷ ἐκείνῃ στιγμῇ καθ' ἣν τὸ ὄμμα δι' ὑστάτην ἀναζωογονεῖται φορᾶν, τὸ πνεῦμα ἐξεγείρεται καὶ ἡ ψυχὴ ἀναζωοπυροῦται, ἡ νεᾶνις ἐκάλεσε τὸν πατέρα τῆς καὶ εἶπεν αὐτῷ διὰ τῆς ἀσθενοῦς ἐκείνης φωνῆς, ἧτις φαίνεται ἤδη ἀποστάσας τῆς γῆνης σφαιρας καὶ ἀνεργωμένη μετὰ τοῦ ψυχολήπτου ἀγγέλου τῆς αἰθαιρίου τοῦ ἀπείρου ἐκτίσεις: Ὁ ἐξαδέλφος μου εἶμαι εἰς ἄθλιος ἀποθνήσκω δὲ εὐτυχῆς, μὴ νυμφευθεῖσα αὐτόν. Ἐἶδον αὐτὸν τὴν παρελθούσαν νύκτα ἀνοίγοντα τὴν κοσμηματοθήκην, ἐνθα εἶχον τοποθετήσει τὸν περίφημον τῆς μητρὸς μου μονόλιθον. Ἐπρόκειτο περὶ πολυτίμου καὶ ὀγκωδεστάτου ἀδάμαντος τιμημένου ἀντὶ ἐπτὰ χιλ. φρ. Οἰκτιρῶ τὴν ἐξαδέλφην μου, ἧτις μέλλει νὰ νυμφευθῆ τὸν ἄθλιον τοῦτον. Ὁ πατὴρ ἐκπληκτος πλὴν ἐλαμβάνων τὰ ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του λεγόμενα ὡς παραληρήματα τοῦ πνεύματος ἀνοίγει τὴν κοσμηματοθήκην. Ὁ ἀδάμας εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ἀλλ' ἡ κόρη αὐτῆ εἶχε ζητήσῃ τὸν δακτύλιον τοῦτον, ὃν ἔφερε κατὰ τὸ δίστημα τῆς ἡμέρας. Ἴσως ὠλισθήσεν ἐκ τῶν ἰσχνῶν δακτύλων τῆς, εὐρίσκειται δὲ πού ἐρριμένος ἐν τῇ κλίνῃ τῆς. Καὶ ὁ πατὴρ ἐπανέρχεται πρὸς τὴν ἐκπεύουσαν ἤδη θυγατέρα του.

Μετὰ τὰς πρώτας συγκινήσεις καὶ τὴν διακρίσιν τῆς νεκρᾶς ὁ πατὴρ ἀναζητεῖ τὸν ἀδάμαντα, ὅστις οὐδαμοῦ ἀνευρεθῆ. Σκηνὴ ζωηρὰ ἐπηκολούθησε μεταξύ θεοῦ καὶ ἀνεψιῦ, καθ' ἣν ὁ τελευταῖος οὕτως πικρῶς διεμαρτύρησε κατὰ τῶν ἀδίκων τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ὑπονοῶν. Δυστυχῶς ἡ εἰσαγγελία εἰδοποιήθη καὶ ὁ ἀτυχῆς νέος προσεκήθη, ἵνα ἀπολογηθῆ διὰ τὴν προσαποτιμῆν αὐτῷ κατηγορίαν. Ἐὰ πάντα φαίνονται συνομιλοῦντα κατ'

αὐτοῦ. Μὴ δὲν διήγαγε μέχρι σήμερον βίον ἄσωτον καὶ πολυδάπανον! Μὴ δὲν ἦτο κατάχρεος! Οἱ γείτονες, ἡ κοινὴ γνώμη, ἤρξαντο ἀποροῦσα καὶ διὰ τὸν αἰφνίδιον αὐτὸν τῆς μνηστῆς θάνατον. Τίς οἶδε! ἐπιθύριζον. Ἴσως τὴν ἐδηλητηρίασεν, ἵνα νυμφευθῆ ἐκεῖνην, ἣν ἐκπαλαί ἠγάπα, καὶ ἧτις — σπουδαιοτάτη σύμπτωσις — ἦτο καὶ ἡ μόνη τῆς ἀποθνησκούσης κληρονομός.

Ὁ νέος συνελήφθη καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακάς. Ὑπερησπίζετο ἑαυτὸν ἀσθενῶς καὶ ἀδεξίως, ὡς συμβαίνει εἰς πάντας τοὺς ἀθώους. Ἡ ἐκθαψὶς τοῦ πτώματος τῆς κόρης πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ εἶδους τοῦ θανάτου αὐτῆς διατάσσεται ὑπὸ τῆς εἰσαγγελίας. Ὁ νέος προσάγεται εἰς ἀντιπαράβολὴν πρὸς τὸ πτώμα, ὅπερ μετὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τῶν ἐντοσθίων θέλει ἐπαναταφῆ.

Εἶνε ἤδη πρώτα, τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως βρῖθει περιέργων. Οὗτοι παρακωλυόμενοι ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων νὰ εἰσέλθωσιν ἐν τῷ περιβόλῳ ἀναρριχῶνται ἐπὶ τῶν χαμηλῶν τοίχων τοῦ οἰκοδομήματος.

**

Τὸ φέρετρον ἀνοίγεται. Ἴδου αὐτὴ ἐν τῇ λευκῇ καὶ παρθεναῖκῃ μεταξίνῃ περιβολῇ τῆς. Ἐχει τοὺς ὀφθαλμούς ἀνοικτούς, οὓς ἐν τούτοις εἶχον κλείσει πρὸ τῆς ταφῆς· ἀλλ' ἰνίστε οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοίγονται ἐν τῷ τάφῳ.

Ἡ ζαυθὴ καὶ πυκνὴ κόμη αὐτῆς κυματίζει ἀτάκτως. Ἴδου τοποθετοῦσιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς λευκῆς καὶ ψυχρᾶς μαρμαρίνης τραπέζης, μεθ' ὃ καὶ γυμνόνουσιν αὐτήν.

Ὁ δυστυχῆς βλέπει μὲ βλέμμα ἀτενῆς καὶ ἠλίθιον, πρώτην ἤδη φορᾶν γυμνοῦς τοὺς λευκοὺς καὶ ἀλαστρούτους βραχίονάς τῆς. Εἶναι αὐτὴ ἡ νεκρὰ καὶ ψυχρὰ ἐκεῖ γυνὴ, ἧτις μετ' ὀλίγης ἡμέρας θὰ ἔφερε τὸ ὄνομα του.

Καὶ ὁμοῦ εὐρίσκειται πρὸ τῆς τρομερᾶς καὶ φρικώδους πραγματικότητος. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλων ἐξέρχεται μεγαλοπρεπῆς τῶν ἀσθενῶν τῆς γῆς ἀναθυμιάσεων. Ὁ χειρουργὸς τέμνει. ἐρευνᾷ, ἀνακυκᾷ τὰ ἐντόσθια τῆς νεκρᾶς. Αἵφνης σῶμα τι λαμπυρίζον ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις του! Εἶναι ὁ ἀδάμας!! Καὶ ὁ πολύτιμος μονόλιθος!!

Ὁ νέος ἐξακολουθεῖ παρατηρῶν χωρὶς οὐδὲν νὰ βλέπῃ. . . Ἀλλ' ὁ ἀνακρίτης σείει αὐτὸν, ἰσχυρῶς κινῶν τὸν βραχίονά του. Ἀλλ' εἶναι ὁ ἀδάμας, Κύριε, ὁ ἀπολεσθεὶς ἀδάμας.

Ἐνόμασαν λοιπὸν αὐτὸν Κύριον! Ὁ ἀτυχῆς μικροῦ δεῖν ἀλλοφρόνει ἐκ τῆς χαρᾶς. Εὐτυχῶς ἠδυνήθη νὰ κλαύσῃ.

Ἡ νεᾶνις εἶχε καταπίει τὸν ἀδάμαντα ἐν στιγμῇ ζηλοτύπου παραφορᾶς. Ἠλέγησε νὰ ἐκδικηθῆ καὶ ἀτιμᾶσθαι τὸν ἄνδρα, ὃν τόσῳ παρφόρως εἶχεν ἀγαπήσει, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ παρακωλύσῃ τὴν ἀντερύστριάν τῆς νὰ νυμφευθῆ μετ' αὐτοῦ· νὰ βασανίσῃ δὲ ἀμφοτέρους διὰ τῶν αὐτῶν βλασάνων, αἵτινες τόσῳ προῶρως ὠδήγησαν αὐτὴν εἰς τὸν τάφον.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

Πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς γενικὴν καὶ λεπτομερῆ περιγραφὴν ἐνός ἐκάστου τῶν ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Ὀλυμπίων διαφόρων ἐκθεμάτων, ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ ἐξετάσωμεν τὰ ἐκθέματα τῶν Κυριῶν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν ἀτλουστέρων, ἐνταυτῷ δὲ καὶ ἀναγκαιότερων καὶ ὠφελιμωτέρων τοιοῦτων.

Είς τούτο προβαίνομεν οὐχί διότι κρίνομεν ἀνάξια τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἐνδελχοῦς μελέτης ἡμῶν τὰ τόσα ἀριστουργήματα τῆς καλλιτεχνίας καὶ ἐθνικῆς βιομηχανίας, τὰ ὑπ' ἀνδρῶν ἐκτεθέντα, ἀλλὰ διότι ποθοῦμεν νὰ ἰκανοποιησώμεν τὰς δικαίας τῶν ἀπανταχοῦ πολυπληθῶν συνδρομητριῶν ἡμῶν ἀπαιτήσεις καὶ νὰ καταστήσωσιν ὅσον οἶόν τε ἐνωρίτερον καταφανεστέρην τὴν ἀνάγκην τῆς ἀνά τὰς διαφόρους μικρὰς καὶ μεγάλας τῆς Ἑλλάδος πόλεις συστηματοποίησεως τῆς ἐργασίας τῆς γυναικός.

Εἰσερχόμεθα λοιπὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ ἐκτίθενται τὰ εἶδη τῆς ὑφαντικῆς, ἥτοι ὑφάσματα διὰ φορέματα, τάπητες, σινδόναι, κλινοσκεπάσματα ἐλαφρὰ καὶ θερμὰ καὶ πᾶν εἶδος ἀναγόμενον εἰς τὴν γυναικείαν ἐργασίαν, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ χονδροειδοῦς ἀμπᾶ, ἐξ οὗ εἶναι κατασκευασμένη ὁλόκληρος ἀρειμανεῖου χωρικοῦ ἐνδυμασία, ἀλλ' οὕτε τῆς χωρικῆς χρυσοποικίλου καὶ πλουσίας περιβολῆς. Ἐὰν ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ἀνδρικῶν ὑφασμάτων δυσκόλως εὐρίσκει τις ὑφασματά ἀνάλληλα πρὸς ἀνδρικήν εὐκοσμίαν πῶς ἐνδυμασίαν, ἐν τῇ γυναικείᾳ ἐκθέσει ἀντιπροσωπεύεται πλουσίως, θαυσιῶς, καλλισθητικῶς καὶ μετὰ θαυμασίας τέχνης ἐπεξεργασμένη καὶ συνηρμοσμένη σύμπασα ἡ κλιμαξ τῶν ὑφασμάτων ἀνά εἶδη καὶ ποιότητας, ἐξαιρουμένων τῶν πολυσχεδίων, δι' ἃ βεβαίως οἱ ἀρχέγονοι ἐκεῖνοι ἴστοι ἥκιστα κατάλληλοι μαρτυροῦνται. Τὰ ἀπλὰ ἐν τούτοις, τὰ μετὰ λεπτῶν ἢ πλατειῶν λωρίδων ἀραδωτὰ λεγόμενα, τὰ σταυρωτὰ, τὰ δίμιττα κ.λ.π. λεπτότατα καὶ ἐπιτυχεστάτα ἐπεξεργασμένα, με πάντα τόνον χρωματισμοῦ καὶ στερεότητα ἀσυνήθη προκαλοῦσιν τὸν θαυμασμόν τῶν θεατῶν.

Πόσον καλλίτερα, εὐθυνότερα καὶ ἐθνικώτερα θὰ ἐνεδυόμεθα ἐὰν εἴμεθα εἰς κατάστασιν νὰ συστηματοποιήσωμεν τὴν γυναικείαν ἐργασίαν δι' ἰδρύσεως βιομηχανικῶν καταστημάτων ἀνά πᾶσαν πόλιν καὶ κώμην ἑλληνικὴν! καὶ οἷα πηγὴ ἐθνικοῦ πλοῦτου ἠδύνατο νὰ κατατῆ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ἐκμετάλλευσίς τῆς γυναικείας ταύτης βιομηχανίας!

Δυστυχῶς ἀδυνατοῦμεν ἐνεκεν ἑλλείψεως ἀριθμῶν τῶν πλείστων εἰδῶν τῆς ὑφαντουργίας νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματα τῶν ἐκθετριῶν, φοβούμεναι μὴ προσκρούσωμεν εἰς τὴν δικαίαν φιλοτιμίαν ἐκείνων, αἵτινες τοσούτον ἐμόχθησαν περὶ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν ἀριστουργημάτων τέχνης.

Αἱ πόλεις αἱ τοὺς περισσοτέρους καὶ ὠραιότερους ἐκθέσασαι τάπητας εἶναι τὸ Γαλαξιδίον, ἡ Ἀνδρίτσαινα Μεσσηνίας, τὸ Ξηροχώριον Εὐβοίας, αἱ Πάτραι, ἡ Μαρυνίτσα καὶ Πορταρῆ Βόλου, ἡ Κεφαλληνία, τὸ Μεσολόγγιον, τὸ Ἀργίσιον, ἡ Σκύαθος καὶ Σκύρος Εὐβοίας, ἡ Σπάρτη, τὸ Γεράκιον καὶ Ἀνάβρυτα Λακωνίας καὶ αἱ Ἀθῆναι. Λυπηρὸν ὅτι αἱ τιμαὶ τῶν πωλουμένων τοιούτων εἶναι ἀγνωστοί, ἀλλως οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι οὐδεὶς τούτων θὰ ἔμενεν ἀπόλητος. Οἱ χρωματισμοί, τὰ σχέδια, ἡ ἐργασία εἶναι ἐντελεῖς, γραφικώταται. Τοιαύτη δὲ παρὰ πᾶσιν κατεβλήθη περὶ τὴν κατασκευὴν καὶ ἐπεξεργασίαν αὐτῶν προσοχή, ὥστε πρὸς ὅλας σχεδὸν ἀνάγκην νὰ ἀπνευμηθῆ βραβεῖον. Μεθ' ὑπερφηφάνειας ἀληθῶς ἐθνικῆς ἵποισίμεν πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν τὴν παρατήρησιν ταύτην, ὡς μετὰ λύπης ἀναγνωρίζομεν πόσον ἐλάχιστα ἐμερίμνησαν αἱ ἀπανταχοῦ εὐποροὶ Ἑλληνίδες: περὶ καταθέσεως χρηματικῶν ἀμειβῶν ὑπὲρ ὧν ἐκθετριῶν γυναικῶν.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΝΑΒΑΛΙΑΣ

Γνωστὸν ὅτι ὁ Μιλάνος χρώμενος τῆς δυνάμεως ἢ παρέχει αὐτῷ ἡ βασιλικὴ ἐξουσία δι' ἐιδικοῦ δικαστηρίου κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ἐκδοσιν διαζυγίου κατὰ τῆς ἀτυχοῦς συζύγου αὐτοῦ Ναβαλίας.

Ἡ βασίλισσα ἄμα τῇ ἀγγελίᾳ τῆς τοῦ διαζυγίου ἀποφάσεως κατελήφθη ὑπὸ φρικώδους νευρικῆς ταρχῆς, ἐξέπεμπε δὲ κραυγὰς ἀγρίας ὡς παράφων: Αἱ λέξεις αὐτῆς οἱ περὶ αὐτὴν κατάρθουσαν νὰ ἀντιληφθῶσιν ἦσαν: Ἀγρεῖε ἄθλιε Μιλάνε!! δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω ποτὲ!! θὰ σὲ ἐκδικηθῶν. Μεθ' ὅλην τὴν παραφορὰν τῆς ἡ πρώην βασίλισσα τῆς Σερβίας ἐνεθυμήθη ὅτι εἰς λευκωμά τι εἶχε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀπίστου συζύγου, ἐξήτησεν αὐτὴν καὶ ἐξέσχισεν εἰς μυρία τεμάχια.

Φοβερὰ κρίσις δακρύων καὶ θρήνων ἐπικολούθησε τὴν πρώτην ταύτην σκηνὴν, μεθ' ἧ καὶ ἡ βασίλισσα ἐλιποθύμησε. Τέσσαρες ἰατροὶ περιεκύκλουν αὐτήν. Τοιαύτη ὁμως ὑπῆρξεν ἡ θλιψίς καὶ οἱ σπασμωδικοὶ σπαραγμοὶ τῆς, ὥστε μόλις οἱ τέσσαρες οὗτοι ῥωμαλέοι ἄνδρες ἠδύνατο νὰ συγκρατήσωσιν αὐτήν, συντελεσασῶν εἰς τὴν καταπρῦνσιν τῶν νεύρων τῆς καὶ μεγάλων δόσεων χλορικῶν ἀλάτων καὶ λοιπῶν ναρκωτικῶν.

Οἷον δῆποτε ἀληθῶς καὶ ἂν κατέχῃ ἡ γυνὴ ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν, ὅσον ὑψηλὰ ἢ χαμηλὰ καὶ ἂν ἴσταται αὐτὴ ὑπόκειται πάντοτε εἰς τὴν ταπεινότην καὶ τὸν ἐξευτελισμόν, ὃν οἱ μῦς ἰσχυροῦς ἔχοντες ἐπιβάλλουσιν αὐτῇ. Δὲν θὰ ἦτο ἄρα ἀξιοπρεπέστερον, δι' αὐτὴν ἐν εἰς τὴν δύνανσιν τοῦ ἰσχυροτέρου κατάρθου πάντοτε νὰ ἀντιτάσσῃ ἀνάλωγον ἠθικὸν σθένος, πρὸ τοῦ ὁποίου οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα ὑποκύπτουσι.

Βουκουρέστιον

Μαρία δε Γαρδέλη

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν τοῦ συρμοῦ εἶνε πᾶν ὅτι βραίνε συμφώνως πρὸς τὴν καλλισθησίαν, πρὸς τὴν ἡλικίαν, πρὸς τὰ μέτρα, πρὸς τὴν παράστασιν τοῦ γυναικείου σώματος. Ὁ συρμὸς ὁλονὸν ἀπλοποιεῖται. Ὡς χαρακτηριστικὸν ἐν τούτοις τῆς χειμερινῆς περιόδου δύναται νὰ θεωρηθῆ ἡ βαθμηδὸν κατάρρησις τῆς *tournaire*, κατὰ συνέπειαν ἢ ἀπὸ τοῦδε ἐξάλειψις τῶν ἐλασμάτων ἐκείνων, ἅτινα κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνεπλήρουν τὸ πρὸ πολλοῦ διαγραφέν ἐκ τοῦ καταλόγου τοῦ συρμοῦ κρινολίνων.

Εἰς ἀντιστάθμισιν αἱ ἐσθῆτες κατασκευάζονται πλατύτατα μετὰ πολλῶν καὶ λεπτῶν περιπτύχων, ὡς αἱ τῶν προμητόρων μας. Τὸ κάτω ἄκρον αὐτῶν ποικίλλεται δι' ὠραιότατων ποικιλμάτων ἐκ μετάξης ἢ καὶ λεπτοῦ χρυσοῦ. Τὸ περιλαίμιον ὡς καὶ τὰ περιχέριμα φέρουσι τὴν αὐτὴν ποικιλτικὴν διακόσμησην. Τὸ περιθωράκιον διανοιγόμενον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν παρουνιαίκε ὠραιότατον ἐν λεπτοῦ περιπτύχῳ ἐσωκάρδιον. Τὰ ἐκ λευκοῦ ἐριούχου (τόσχα), φορέματα εἶνε ὠραιότατα διὰ νεανίδας. Εἰς τὸ κάτω ἄκρον τῶν λευκῶν ἐσθῆτων προσαρμόζεται λωρίξ ἐκ βελούδου, πρασίνου, ἐρ' ἢς κεντῶνται διὰ χρυσοῦ σειρητιῶ κλάδοι δάφνης. Διὰ Κυρίας ὁμως παντός εἶδους κλαδωτὰ ὑφάσματα με σχέδια αἰγυπτιακά, κινεζικά, Ἰνδικά. Ἐλάχιστα μονόχρωμα, τὰ τοιαῦτα δὲ κασμίρια χρώματος ἐρυθροῦ, φαιοῦ, κωνοῦ ναυτικοῦ, ἰανθοῦς σκοτεινοῦ. Εἰς τὰ τοιαῦτα τὸ ἐσωκάρδιον σχηματίζετε ἐκ λευκοῦ ἐριούχου. Ἐσθῆθεν ὑπεξέρχεται περιστήθιον ἐκ λευκῆς βατίστης, με λευκὰς πτυχῆς, ὄρθον περιλαίμιον, τέλος εἶδος ἀνδρικοῦ ὑποκαμίσου κομπονομένου διὰ κομδίον χρυσοῦ ἢ μεταλλίνου. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀπομίμησις τοῦ ἀνδρικοῦ ὑποκαμίσου ζητεῖ καὶ λαίμοδέτην, τοῦτον, Κυρία μου, προσθένετε τεχνικώτατα καὶ χριεστάτα, ἀφοῦ ἄλλως τε μεγάλην προσίδει εἰς τὴν καλλονὴν σας χάριν.

Οἱ πῖλοι ἀνδρικοῦ σχήματος ἐκ καστορίου, ὡς καὶ τὰ ἐν σχήματι βεδιγνότας ἢ φράκου περιθωράκια συμπληροῦσιν ἐντελῶς, τὴν κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνδρικήν ἀμύρσιν ἡμῶν, ἥτις ὠραιότατα ἀρμόζει εἰς τὴν γυναικείαν καλλονήν. Ἀλλὰ πλὴν τούτου οἱ πῖλοι ἐν γένει φέρονται μεγάλοι μετὰ πλατέος γύρου, ἀναστρεφόμενοι ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, τῶν ὀπισθεν ἢ πρὸς τὰ πλάγια.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐνδεκαετής ἱεροκήρυξ. Ἐν Ἀμερικῇ, τῇ κατ' ἐξοχὴν χώρᾳ τῶν ἐκπλήξεων καὶ παραδοξοτήτων, ἐνδεκαετής παῖς, κεκτημένος δυνάμιν λόγου ἀπαράμιλλον καὶ μνήμην, ἣν ἤθελε ζηλώσει καὶ αὐτὸς ὁ Σιμωνεῖδης, κηρύττει ἐπὶ μῆνας ἤδη τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Τόσον δὲ εὐγλώττως καὶ ἐπὶ τόσας κατὰ συνέλειαν ὥρας ὁμιλεῖ, δι' ἀκαταμάχητων ἐπιχειρημάτων πλουτίζων τοὺς λόγους αὐτοῦ, ὥστε, ὡς τὰ Ἀμερικανικὰ φύλλα λέγουσιν, ἐπροσειλύττηεν ἤδη ὑπὲρ τοὺς χιλίους Ἀμερικανούς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Τὸ πετρέλαιον στερεοποιούμενον. Διὰ νέας ἀπλουστάτης ἐπινοήσεως ἐφευρέθη τέλος ἡ στερεοποίησις τοῦ πετρελαίου. Ἡ ἀνάμιξις μικρᾶς δόσεως τετριμμένου σάπωνος ἐντὸς χλιαροῦ ἢ μᾶλλον θερμοῦ πετρελαίου, ἀρκεῖ ὅπως, ἄμα τῇ ψύξει, ἀποτελεῖται σῶμα συμπαγές, δυνάμενον νὰ ταμῆ εἰς κυβικὰ σχήματα. Ἐντείνεν τὸ πετρέλαιον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀναφλεκτικὴ ὕλη, πρᾶγμα ὅπερ παρεῖχε μέχρι σήμερον ἐν βευστῇ καταστάσει οὐ μικρὰς δυσκολίας.

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ὑπὸ τὸ πιεστήριον. Διάσημος τις τοῦ Πιτοβούργου ἰατρός, ὀνόματι Κόορπερ, ἐπένοθε σύστημα, δι' οὗ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα πιεζόμενον μεταβάλλεται εἰς ἐλάχιστον στερεόν, ἄσμον καὶ μαρμαρωδὸν ὄγκον. Ἡ μετατροπὴ αὕτη ὀφείλεται ἰδίᾳ εἰς τὴν ψυχρὰν ἀτμόσφαιραν τοῦ δωματίου, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ πίεσις. Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ῥηθέντος ἰατροῦ ὑπάρχει ἐκτεθειμένος κομψὸς καὶ εὐσημος ἐν εἶδει λευκοῦ μαρμαροῦ Σταυρός, ὅστις ἀντιπροσωπεύει εὐσταλὲς σῶμα χριεστάτου ἐνδεκαετοῦς παιδός. Ἐμπορικὴ ἐταιρεία ἐσχηματίσθη ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν ἐπιπόνησιν ταύτην, ἥτις οὐ μόνον σώζει τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸν ἀποτροπαίως μελυνόμενον ὡς ἐκ τῆς σήψεως τῶν ἀνθρω-

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΙ

Ἡ πρᾶξις σας, κύριε, εἶναι εὐγενὴς καὶ ἀγαθὴ. Ἐπειδὴ ὁμως γνωρίζω τὸν Γιλβέρτον, ἔγω τὸ θάρρος νὰ προσθέσω, ὅτι εἶναι καὶ λίαν συμπερούσα. Μετὰ τὰς σχετικὰς δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ τῶν ὄρων τοῦ γάμου σκέψεις, τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Μωδοῦ ὑποβλήθεισας, ἀσυζητητὴ δὲ παραδεκτὰς ὑπὸ τοῦ ἱερέως γενομένας, οἱ δύο ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, παρὰ τῶν δύο νέων μετ' ἀγωνίας ἀνεμείνωτο.

Ἄδελφέ μου, εἶπεν ὁ ἱερεὺς πλησιάζων πρὸς τὸν Γιλβέρτον, εὐχαρίστησον τὸν κ. Μωδοῦ, ὅστις ἐν τῇ ἀγαθότητι του συναινεῖ νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ, ἐναυθεῖτων εἰς σὲ τὸ μέλλον τῆς μονογενεοῦς θυγατρὸς του.

Εἶναι δυνατὴ τὴν εὐτυχίαν, ἐψιθύρισεν ὁ Γιλβέρτος, ὅστις ὑπέκρινεν εἰς τὸν ζωηρὸν χαρακτήρα του μετ' ἰσχυροῦς δακρυθρότους ἐρρίψθη εἰς τὰς ἀγκαλὰς, αἱ ὁ βιομηχανὸς μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας ἔτεινεν αὐτόν.

Ἡ Μαρκελλά ἠγάθη ἐπίσης ὠρῶν καὶ συγκινημένη, μετὰ βίας πιστεύουσα τοῖς ὀφθαλμοῦς τῆς εὐχριστῶ, πάτερ, πρὸς σέβησε, τείνουσα αὐτῷ τὸ λευκὸν καὶ ἀνήτρων μέτωπόν της.

πίνων πτωμάτων ἀέρα, ἀλλὰ δύναται καὶ μεγάλας νὰ παράσχη εἰς τὸ ἐμπόριον ἐκδουλεύσει

Γυναῖκες ἰατροὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Τέσσαρες γυναῖκες ἰατροὶ ἐξησφάλισαν ἤδη πολυπληθῆ ἐν Τουρίνῳ τῆς Ἰταλίας πελατεῖαν. Ἡ τελευταία τούτων ἐνεκατέστη αὐτὸς ἀπὸ τοῦ 1878. Ἀπὸ τοῦ 1884 καὶ ἐντείνθη πολλαὶ γυναῖκες ἰατροὶ ἐνεκατέστησαν ἐν Νεαπόλει, Βολωνίᾳ καὶ Φλωρεντίᾳ. Καὶ ἐπειδὴ περὶ ἰατρῶν γυναικῶν, προσθέτομεν ὅτι ἰατρός Ἀμερικανὸς ἐπρότεινεν ἐν τινὶ ἰατρικῷ Συλλόγῳ, ὅπως ἐν ταῖς παθολογικοῖς συνεδρίοις τοποθετοῦνται πλάκες χρονογραφικαί, παρέχουσαι τοὺς κανονικοὺς καὶ παθολογικοὺς παλμούς τῆς καρδίας, τῶν πνευμόνων κτλ. Ἐὰν τὸ τοιοῦτον ἐπιτευχθῆ, ἡ ἐπιστήμη ἀναντιρρήτως θέλει μεγάλως προαχθῆ.

Γυναῖκες διάσημοι μουσικοί. Ἐν τῷ φδείῳ τῶν Πηρισιῶν τὸ ἀ βραβεῖον τῆς μουσικῆς συνθέσεως ἀνενεμήθη κατὰ τὸν τελευταῖον διαγωνισμόν πρὸς τὴν κ. Γκουτιέ. Τὸ δὲ πρῶτον βραβεῖον αὐτοσχεδίου ἀνακρούσεως τοῦ ὄργανου πρὸς τὴν δεσποινίδα Μωλαὶ νεωτάτην καὶ εὐειδιστάτην κόρην. Κατὰ τὴν χειμερινὴν δὲ ταύτην περίοδον παρασταθῆσεται ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ τοῦ μελοδράματος τῆς Βιέννης τὸ ὑπὸ τῆς κ. *Sugaborg von Brosark di Veimar* μελοποιηθὲν μελόδραμα.

Ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας καὶ αἱ γυναῖκες. Ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως κ. Καρνὸ, ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τὴν 14^{ην} τρ. μηνὸς τὴν κ. Μπορσέ, πρίεδρον τῆς ἐταιρίας τῶν ναυαγῶν μετὰ τῆς γραμματέως αὐτῆς κ. Μαζιέν, καὶ συνδιελέθη καὶ συνεσκέφη μετ' αὐτῶν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων, ἀφορώντων εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ σωματείου τούτου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἀνεῳχθη καὶ ὑπῆρξεν τις ἀνήγγειλε. Ὁ κ. Δαρτουὰ καὶ ὁ κ. Μωδοῦ.

Ὅπου ὁ ἀμαρτωλὸς ἀνευρίσκει τὸν πνευματικόν του.

Ὁ Πέτρος Δαρτουὰ ἀναρρώτας ἤδη ἢ μᾶλλον ἀναστᾶς καὶ στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ συνεταίρου του, ἐπαρουσιάσθη παρὰ τῷ κ. Μωδοῦ.

Εἶδομεν ἤδη πῶς ὁ ἄθλιος οὗτος ἀνέκτησε τὴν ὑγείαν κατόπιν τῆς ἐπικινδύνου θέσεως, εἰς ἣν εἴχμεν ἀφῆσει αὐτόν. Ὁ ἰατρός του ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας του τὴν ἐπαύριον τῆς τοῦ Ἀρμάνδου ἐπισκέψεως, συνήντησε καθ' ὄδον διαπρεπῆ τινα χειρουργὸν φίλον του, πρὸς ὃν ἀφηγήθη τὰ κατὰ τὴν ἐπικίνδυνον καὶ ἐπιθνήσαντο τοῦ πελάτου αὐτοῦ θέσιν. Ὁ χειρουργὸς ἐξήτησε νὰ τὸν ἴδῃ. Ἡ πρώτη καὶ τελευταία αὐτοῦ ἐπίσκεψις ἤρκεσεν ὅπως δώσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὸν ἄθλιον, ὅστις διὰ τῆς ἀποτροπαίου παρουσίας του εἰσάγει καὶ πάλιν τὴν δυστυχίαν καὶ θλίψιν εἰς τὰς δύο οἰκογενείας.

Ὁ κερκυνὸς ἐὰν ἐνεσκηπτεν ἐν τῇ αἰθούσῃ Μωδοῦ δὲν ἤθελε βεβαίως παραγγεῖν τρομερώτερον ἀποτέλεσμα τῶν ἀναγγελθέντων δύο ὀνομάτων: Ἀρμάνδος Δουριέ καὶ Πέτρος Δαρτουὰ.

Διὰ τὸν Ὀνέζιον ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν φονέων τῆς μητρὸς του, διὰ τὸν Γιλβέρτον ὀνόματα μισητοῦ ἀντιπλοῦ καὶ ἐπικινδύνου ἐχθροῦ, διὰ τὴν Μαρκελλαν ἀπειλαὶ κατὰ τῆς ἰδίας εὐτυχίας. Ἡ ἰμνηγία, εἰς ἣν τὰ ὀνόματα ταῦτα ἐνέβαλον

Ἡμερολόγιον Κ. Φ. Σκόκου

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Φ. Σκόκου ἐδοθέν ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1889. Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀνὰ πάντα κλάδον σύγχρονον παρ' ἡμῖν φιλολογικὴν κίνησιν, τυγχάνει δὲ ὅλως πρωτοφανὲς εἰς τὸ εἶδος του. οὐ μόνον διὰ τὸ τερπνὸν καὶ ποιικίλον τῆς ὕλης, ἀλλὰ καὶ διότι περιλαμβάνει τὰς πρωσοπογραφίας πασῶν πάντων τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ, ἧτοι πάντων σχεδὸν τῶν ἐν Ἑλλάδι περὶ τὴν φιλολογίαν ἀσχολουμένων.

Μετὰ ἰδιάζοντος ἐνδιαφέροντος θέλει βεβαίως ἀναγνωσθῆ παρὰ τῶν Κυριῶν, ὡς περιέχον πλὴν ἄλλων μελέτην ἐμβριθῆ ἀναγομένην εἰς τὴν διὰ τῆς ἐργασίας χειραφέτησιν τῆς γυναικός, ἔργον τοῦ βέκτου διευθυντοῦ τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων κ. Καζάτζη, παρ' οὗ αἱ γυναῖκες ἀνυπομῶνως προσδοκοῦσι τὴν ἐν τοῖς τηλεγράφοις καὶ ταχυδρομείοις ὅσον οὕτω κατάταξιν των. Συγκοδομητικὴ ἐπίσης εἶναι ἡ μελέτη τοῦ κ. Κουρτίδου περὶ ἐργατῶν γυναικῶν, καὶ πλεῖτται ἄλλαι ὠραϊστάται καὶ καλλιλογικαὶ μελέται. Τιμᾶται διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν χαρτόδετον δρ. 3 1/2 καὶ χρυσοδέτον 4 1/2.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Α. Μ. Λευκωσίαν. Ἔχετε δικαίον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Τὰς ἀποδείξεις ὡς καὶ τὰ ποιήματα ἀποστέλλομεν.—Κον Α. Π. Λεμησσόν. Ἐλήφθη γράφομεν.—Συνδρομητρία Ἀθήνας. Ὁ κύριος ἔκαμε τὸ καθήκον του, περιττὴ ὅλως ἡ δημοσίευσίς εὐχαριστηρίου ἐπιστολῆς.—Συνδρομητρία. Βουκουρέστιον. Ἡ Συναγὴ δημοσιεύεται σήμερον.—Κον Α. Μ. Γιούργεθον. Συνδρομητρία ἐνεγράφησαν φύλλα ἀποστέλλονται.—Ἀσπασία. Ἀθήνας. Διέλθετε τοῦ γραφείου μας.—Κον Π. Μ. Λεμησσόν. Εἶνε σκληρὸν ὄλιγον, δὲν ἀποτείνεται δὲ καὶ εἰς ὠρισμένην τάξιν.—Κον Ε. Μ. Σύρον. Ἐλθετε, ἔστω καὶ διὰ τὴν ἐκθεσιν μόνον. Ἀρκεῖ βεβαίως τὸν κόπον.—Κον Π. Κ. Βουκουρέστιον. Πανηγυρικὰ τεύχη

τὸν πατέρα τῆς, ἔπεισε τὴν Μαρκέλλαν περὶ τῶν νέων κινδύνων, καθ' ὧν ὄφειλε νὰ παλαίσῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ καὶ πρὶν ἢ ὁ οἰκοδεσπότης ἐπιτρέψῃ τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰσαγωγὴν αὐτῶν, ὁ πρόων καταδίκος στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἀρμάνδου, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ. Τὸ πρῶτον βλέμμα αὐτοῦ ὑπῆρξε διὰ τὸν ἱερέα, ὃν πᾶραυτὰ ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν πνευματικὸν τῶν ἐπιθανατίων αὐτοῦ στιγμῶν. Τὸ δεύτερον βλέμμα διὰ τὸν Γιλβέρτον, παρ' ὃ ἴστατο ἡ Μαρκέλλα, ἀποκαλύπτουσα τὸν τρόπον τινὰ τὸν τρυφερὸν δεσμόν, ὅστις συνέδεεν αὐτὴν πρὸς ἐκεῖνον.

Οὐδεμία ὑπελείπετο ἡδὴ αὐτῷ ἀμφιβολία. Ὁ πνευματικὸς του ἦτο βεβαίως, ὁ υἱὸς ἐκεῖνης, ἦν ἐδολοφόνησεν ὅπως ληστεύσῃ. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐπιθυμία ἀκατάσχετος ὄθει αὐτὸν νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν. Ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι τὸ τοιοῦτο ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐντελῆ αὐτοῦ καταστροφὴν. Διὰ τῆς χαρακτηριστικῆς λοιπὸν αὐτὸν θρασείας ἀθάλας προσῆθι μέχρι τοῦ μέσου τῆς αἰθούσης.

Σεῖς! σεῖς! ἐδῶ! ἀγαπητέ μοι Δαρτουά!! εἶπεν ὁ Μωδοῦ, μετὰ κακῶς προσπεποιημένης ἀμηχανίας, τεινὼν αὐτῷ τὴν χεῖρα. Πόσον χαίρω ἐπαναδελῶσαι σας, καὶ τοι ἡ σπουδὴ σας τοῦ νὰ ἐξέλθητε δύναται νὰ ἔχη δυσχερέστους διὰ τὴν ὑγείαν σας συνεπειάς.

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐμενῆ ὑποδοχὴν, εἶπεν ὁ Δαρτουά, θλίβων τὴν χεῖρα, ἦν ἔτεινον αὐτῷ. Εἶμαι ἀληθῶς ἀδύνατος ἔτι· ἀλλ' ἔσπευσα νὰ ἐπισκεφθῶ πρῶτον ὑμᾶς, οὐ τὰ συμφέροντα τόσον διεκινδύνευσαν ἐκ τῆς κατηραμένης αὐτῆς ἀσθενείας. Οὐδόλως λησμονῶ, ἐξηκολούθησε λέγων, ὅτι εἰμεθα

ἀποστέλλονται εὐχαρίστως. Θερμὰ συγχαρητήρια ἐπὶ πατριωτικωτάτοις αἰσθήμασιν.—Κον Μ. Γ. Μηλέας. Νέα συνδρομητρία ἐνεγράφη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐμενῆ ὑποστήριξιν.—Κον Μ. Ε. Βουκουρέστιον. Ζητήσατε παρὰ τῶν αὐτῶν ταχυδρομείῳ, διότι ἡ ἀπόδειξις φύλλων ἐξαμηνίας ὄλης εἶνε λίαν δυσάριστος. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐμενεῖς κρίσεις.—Κον Α. Εὐ. Βάρταν. Νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. Φύλλα καὶ ἀποδείξεις ἀποστέλλονται Ἐπισπεύσατε εἰσπράξεις.—Κον Στ. Κ. Τήνον. Καταχωρηθήσεται εὐχαρίστως.—Κον Π. Γρ. Ἀθήνας. Τὴν ἐπαύσαμεν διότι ἡ ἀδελφὴ μου δὲν εἶχε κειρὸν. Τὰ κατ' αὐτὴν ἀγνοοῦμεν.—Κον Β. Σύρον. Ἀποδείξεις ἀποστέλλονται γράφομεν.—Κον Ε. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἀφοῦ παρήλθον δύο ἔτη, δύνασθε νὰ χορεύητε ἐλευθέρως. Ἀπορεύετε ἐν τούτοις περὶ τὴν περιβολὴν σας τὰ ζωηρὰ χρώματα.—Κον Ζ. Φ. Πέργον. Ἐλήφθη ἀπόδειξις ἀποστέλλεται.—Κ. Ι. Σ. Β. Ἡ ὑπογραφή σας ἐτέθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ συγχαρητήρια.—Αἱ περὶ ἐκθεμάτων τῶν γυναικείων ἔργων κρίσεις μας ἔσονται ἀκριβεῖς καὶ ἀμερόληπτοι.—Κον Εἰ. Χ. Χαλκίδα. Ἐλήφθη ὠραϊστάτον. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Θ. Θ. Λαύριον. Ἐξαιροῦνται τοῦ κανόνος. Πρῶτον τὴν γλῶσσαν τῆς καὶ κατόπιν τὰς ξένας.—Κον Θ. Κ. Ἀθήνας. Θὰ γράψωμεν καὶ περὶ αὐτοῦ. Μὴ λησμονῆτε ὁμῶς καὶ τὴν παροιμίαν «Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίρειν μὴ ἀναμένητε» δὲ πᾶσαν πρωτοδοσίαν παρ' ἡμῶν. Ἐχομεν τόσα πολλὰ νὰ σκεπτοῦμεθα καὶ νὰ πράττωμεν.—Κον Ε. Ε. Σουλινᾶ. Εἶνε κειρὸς πλέον.

Κατὰ τῆς κακῆς ὁσμῆς τοῦ λαχάνου. Πόσον γευστικὸν τὸ λάχανον, ἀλλὰ καὶ πόσον ἀποτρόπιον ἡ ὁσμὴ ἦν ἀναπέμπει βραζόμενον. Ἴνα ἐξαλειφῆτε καθ' ὅλοκληρίαν τὴν ὁσμὴν ταύτην, ῥίπτετε ἐντὸς τοῦ βραζομένου λαχάνου ἐν λεπτὸν τεμάχιον ἄρτου περιτετυλιγμένον ἐντὸς τεμαχίου λευκοῦ ὑφάσματος.

Μακαρονάδα Ναπολιτανικὴ. Πληροῦτε μεγάλην χύτραν ὕδατος, ἣν τοποθετεῖτε ἐπὶ ζωηρᾶς πυρᾶς, ὅταν τὸ ὕδωρ βράξῃ, ῥίπτετε τὰ μακαρόνια. Ἐν ἑτέρῳ χύτρῳ ἔχετε ζωμὸν κρέατος δυνατὸν καὶ ἀφθονον (consommé), καὶ ἀφοῦ τὰ μακαρόνια βράσωσι κατὰ τὸ ἡμισυ ἀποσταλάξετε καὶ ῥίπτετε ἐντὸς τοῦ βράζοντος ζωμοῦ, πάντοτε ἐπὶ δυνατῆς πυρᾶς. Ἀφοῦ τὰ μακαρόνια βράσωσι, ζῦτε τυρὸν παρμεζάνα καὶ ἀναμιγνύετε μετὰ τὰ μακαρονίων.

συνδεδεμένοι διὰ τοῦ συνεταρισμοῦ ἐκεῖνον, ὃν προεκάλεσεν ἡ ἐπιπόνησίς μου, καὶ ὅτι ἀναμένετε βεβαίως μετ' ἀνυπομονησίας τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς, δι' ἧς ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου τριπλασιάζεται ἡ περιουσία σας.

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μαρκέλλα ἐμιδίασε πικρῶς, ὁ δὲ Γιλβέρτος ἀνέφξε ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς.

Λυποῦμαι ἀληθῶς, ἤρξατο λέγων ὁ βιομήχανος.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος ὅστις ἴστατο ἐπὶ ἀκωνθῶν, δὲν ἔδωκεν αὐτῷ καιρὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τὸ βλέμμα τοῦ Ὀνεζίμου καρφωμένον, οὕτως εἶπεν, ἐπ' αὐτοῦ τὸν καθίστα παράφρονον. Διακόψας λοιπὸν ἀποτόμως τὸν κ. Μωδοῦ, εἶπε πρὸς τὸν ἱερέα. Ἄν δὲν ἀπατώμαι εἰσθε ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας ἀγίου Ἀμβροσίου. ὁ κ. Βερνιέ...

Ὁ λάρυξ αὐτοῦ ἦτο ζηρὸς σχεδὸν τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐπρόφερε τὸ φρικτὸν δι' αὐτὸν ὄνομα τοῦτο.

Ὁ Ὀνεζίμος εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κυριεύσῃ ἑαυτοῦ, νὰ σηματοῖσῃ κατ' ἀρέσκειαν τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ὄφος.

Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησε ψυχρῶς.

Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε Μωδοῦ, νὰ ἀνταλλάξω δύο λέξεις μετὰ τοῦ σεβαστοῦ τούτου ἀνδρός, εἶπεν ὁ πρόων καταδίκος διευθυνόμενος εὐθὺς πρὸς τὸν ἱερέα, ὅστις ἀπεσύρθη εἰς ἀπομειμακρυσμένην τινα γωνίαν τῆς αἰθούσης.

Τί θέλετε, κύριε, ἠρώτησεν ὁ ἱερεὺς χαμηλοφώνως.

Μὲ ἀναγνωρίζετε, βεβαίως, ἀφοῦ εἰσθε ὁ ἱερεὺς, πρὸς ὃν ἐξωμολογήθη καὶ ὅστις μοι ἐσυγχώρησεν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ!

Μάλιστα, Κύριε.

(ἀκολουθεῖ).